

GERD RINDEL

Den sorte engel

LæseLyst 16

Personer

Rosa, syerske
Albert, hendes kæreste
Dommeren
Betjenten
Øl-kusken
Amalie, dommerens datter
Halte Hanne, luder
Lotte Skrald, luder
Lygte-tænderen

Mændene i Rosas liv

Rosa var 29 år, og hun var stadig smuk. Når hun gik på gaden, vendte mændene sig efter hende. Hun var smal om livet som en hveps. Hun gik med korset, for det gjorde alle kvinder i 1880. Hendes kjoler var lange og havde flæser. Man måtte ikke vise ben, og de lange kjoler skjulte desuden, at hun var lidt hjulbenet. Rosa bar altid en stor hat med violer og roser. På grund af hatte-skyggen så man ikke, at hun var begyndt at få rynker ved øjnene.

Rosa boede i Laksegade nummer 15. Hun var syerske og levede af at sy brude-kjoler. Hun syede dem i hånden, for hun havde ikke råd til en symaskine.

Rosa var selv ugift. Men der var flere, der var ude efter hende. Dommeren fra Bredgade var en af dem. Betjenten fra Laksegade var en anden. Og øl-kusken i lejligheden ved siden af Rosa led af ulykkelig kærlighed til hende.

Sådan var det fat med de tre mænd.

Dommeren lignede hverken betjenten eller øl-kusken. Han kom fra et andet samfunds-lag. Han hørte

til dér, hvor man ikke bekymrede sig om penge. Dem havde han nok af. Han var en lille tyk mand sidst i 50'erne med en lidt for lang næse. Engang havde han været en køn ung mand, som kvinderne så langt efter. Men det var så længe siden, at de fleste havde glemte det.

Rosa mødte somme tider dommeren på gaden. Ikke fordi han kom i Laksegade, dér havde han ikke noget at gøre. Men Rosa kom jo over hele byen, når hun skulle prøve brude-kjoler på sine kunder. Når de gik forbi hinanden, hilste han altid høfligt på hende ved at løfte sin høje hat og smile. Men der var noget ved det smil, som Rosa ikke kunne lide. Hun vidste ikke hvorfor, men det var, som om han grinede inderst inde. Det gjorde hende forvirret: På den ene side var han høflig, men på den anden side virkede han fræk som en gade-dreng. Hun så altid hurtigt væk og satte farten op.

Det sidste møde med dommeren var blevet meget ubehageligt. Det var regn-vejr den dag, og Rosa havde ikke fået sin paraply med. Men det havde dommeren. Han kom op på siden af hende og holdt sin sorte paraply over hendes hoved. Det var sådan

set pænt af ham, og så alligevel ikke. For han gik tættere og tættere på hende, selv om det slet ikke var nødvendigt. Han fik ikke den mindste regn-dråbe på sig. Rosa kunne mærke lugten af ham. En blanding af tobak og spiritus.

Hans stemme var kælen, da han sagde:

“Frøken Rosa, De skulle ikke gå her i regnen. De kan blive forkølet i det våde tøj. De må love mig at klæde Dem af, når de kommer hjem. Helt af.”

Så smilede han, og et gys gik gennem Rosa.

“Undskyld, hr. dommer, men jeg skal ind her,” sagde hun ud for en tilfældig port. Så løb hun gennem regnen og ventede inde i bag-gården, indtil dommeren var gået videre.

Med betjenten var det noget andet. Han var bare dum. Han havde engang friet til Rosa. Hun havde venligt sagt nej tak, og han var blevet fornærmet. “Du vil komme til at fortryde det, Rosa,” havde han sagt. “Hvis du blev min kone, behøvede du ikke at røre nål og tråd resten af dit liv. Men du skal ikke tro, det gør mig noget. Jeg er da ligeglad,” sagde han og så alt andet end ligeglad ud. Han havde fået røde pletter på kinderne, og blikket flakkede. Næste gang Rosa mødte betjenten, lod han, som om